Fiona Sarola Lozano

Trenc d'alba

XVII PREMI DE NARRATIVA BREU PER A JOVES
«Caterina Albert» de 2026

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

TRENC D'ALBA

COL·LECCIÓ
GABRIEL FERRATER
115

Fiona Sarola Lozano

TRENC D'ALBA

XVII Premi de Narrativa Breu per a Joves
«Caterina Albert» de 2026

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Publicacions
Bellaterra, 2026

DADES CATALOGRÀFIQUES RECOMANADES PEL SERVEI DE BIBLIOTEQUES DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Sarola Lozano, Fiona
Trenc d'alba / Fiona Sarola Lozano. — Bellaterra : Universitat Autònoma de Barcelona. Servei de Publicacions, 2026. — (Gabriel Ferrater ; 115)

ISBN: 979-13-88031-43-4

I. Col·lecció
821.134.1-32''20''

Aquesta obra ha estat la guanyadora del XVII Premi de Narrativa Breu per a Joves «Caterina Albert», atorgat a Cerdanyola del Vallès, el dimecres 6 de maig de 2026, per un jurat compost per: Carme Alcolea, Martí Gironell, Sergi Félez, Care Santos i Xusa Serra.

© Dels textos: Fiona Sarola Lozano
© D'aquesta edició: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, 2026
© De la fotografia de la coberta: Nesrin Öztürk. Llicència lliure.
Recuperada de: https://www.pexels.com

Edició: Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona
Plaça Acadèmica. Edifici A. Campus de la UAB
08193 Bellaterra (Cerdanyola del Vallès). Barcelona. Spain
Tel. 93 581 10 22 · sp@uab.cat · www.uab.cat/publicacions

Impressió: Gráficas Rey, SL

ISBN paper: 979-13-88031-43-4
ISBN digital: 979-13-88031-44-1
Dipòsit legal: B 21452-2026

Imprès a Espanya. Printed in Spain

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresos la reprografia, el tractament informàtic i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer, és rigorosament prohibida sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, i estarà sotmesa a les sancions establertes a la Llei.

Espero amb els ulls tancats. La llum ja s'ha vessat i em pessigolleja les orelles —freda, blanca de ceràmica trencada. La respiració de l'Amic és ràpida i lleu, com en els somnis de cacera, i per això sé que ja li queda poc per a despertar-se. Obro un ull i després l'altre, impacient, com si això pogués accelerar el temps. L'Amic jau amb la manta feta un niu als peus, la camisa oberta, la panxa nua i dura com una llavor —una mà penja del llit, l'altra puja i baixa bressolada per la son. M'he de controlar per a no saltar i llepar-lo, per a no despertar-lo ja, per a no obrir de bat a bat els porticons del dia i buscar-ne el moll, la polpa tova sobre la llengua. Espero. Les gotes de llum rellisquen per les rajoles com mercuri. Ja ningú no neteja, i el territori és ple de tresors, de molles, de cendra. M'agrada sobretot la cuina, amb els vidres lleument enganxosos i les olors madures d'altres àpats. És bellíssim, aquest meu territori —amb ossos, amb rosers, amb basses escalfades pel sol, amb gespa punxant, amb codonys en descomposició, amb draps esqueixats, amb cafè macerat en tasses, coixins esventrats i greix translúcid abandonat a terra. Ja han caigut les primeres pluges de primavera, i tot és nou i prenyat de rosada, i quan surto de matinada m'embriaga l'aire sobre les fulles. Finalment, l'Amic es desperta. Es rasca dessota la panxa, es frega els ulls, badalla i fa crepitar el llit quan s'incorpora. Li dono uns segons de gràcia, i

llavors també m'incorporo —bordo per a saludar, i per a recriminar-li l'espera, i per a recordar-li que és hora d'esmorzar. La seva mà cau sobre el meu cap, i ara sí, la hi puc intentar llepar mentre em frega les orelles, el coll, el pèl llis del llom.

—Ea, ea —diu, baixet—. Ja m'aixeco, ja m'aixeco. Ea —expira profund, es dona un cop amb els palmells de les mans a les cuixes, i s'aixeca.

Mentre es posa una sabatilla li duc l'altra, de la qual m'havia apropiat durant la nit. Pel meu servei, em frega el tors amb les dues mans, i li puc llepar els avantbraços. Sempre té el mateix gust: de sal, de sang, de suor, de tabac, d'all fresc i de colònia agra. Baixem junts les escales —l'espero mentre mesura els esglaons amb els peus, agafat a la barana. Quan era petit, l'havia vist baixar-les quasi corrent, perseguit pels crits de l'Amiga des de la cuina, sempre a punt d'agafar l'abric i marxar. Jo només a vegades l'acompanyava —fins a la cantonada, on podia perseguir coloms mentre ell feia de les cigarretes entre els seus dits una cuca de llum rere una altra. Ara gairebé ja no surt. Vivim dins els límits del territori: de la porta de davant a la de darrere, i de la de darrere al fons del jardí. Al final de les escales ens espera la cuina. Ensumo els racons buscant informació dels éssers estranys de la nit, del sopar d'ahir, de les descobertes que cabdella pacientment el dia. L'Amic ja ha posat dues llesques de pa a la paella i ara pela tres grans d'all amb les ungles —un se'l menja, els altres dos els fregarà damunt el pa. Li llepo el turmell i m'acaricia les orelles, que queden impregnades d'olor d'all.

—Ja va, ja va, no me n'oblido pas.

L'Amic obre la nevera, plena de carn crua, llet quallada i podridura. Treu una llonganissa, d'un color rosa irreal, radioactiu, i la deixa sobre el marbre.

—Au, a taula.

El segueixo, aprofitant que ara que va lent ja no s'entrebanca amb mi, a la taula de fora. L'hule de flors està tacat i esgarrapat,

amb les vores desfilades, però l'Amic hi posa al damunt el pa, l'all, la llonganissa i un ganivet. S'asseu a la cadira de plàstic blanc, que es queixa sota el seu pes. Avui a la nit ha plogut, i el jardí sencer vibra, polsa les cordes al fons de la meva gola. Els cucs a la terra, el lentíssim crit de les plantes —tot és viu, tot tremola, tot es prepara per a l'eclosió del migdia. L'Amic, però, no sembla adonar-se'n. Talla amb compte una rodanxa de llonganissa i la parteix en dues, duent la fulla del ganivet fins al tou del seu polze. Me'n dona un tall i es menja l'altre. El devoro, i la fam que fins ara no sentia es desperta dins meu. Desitjo alguna cosa més que aquesta carn estèril, però és un desig immaterial, que viu i mor en el trànsit de la sang d'una vàlvula a una altra. L'Amic deixa caure una rodanxa més i es concentra en el seu tros de pa. Abans me les donava amb la mà d'una en una, però un dia va deixar de fer-ho i he hagut d'aprendre a trobar-ho a faltar. Li llepo els dits i els aparta, i no hi ha més remei que agafar la llonganissa entre les dents i anar-me'n a la gespa. L'Amic no diu res. Aquí també se sent el batec del món —alço les orelles per a sentir-lo fins al moll dels ossos, per a aprendre'n el ritme exacte. Al jardí es barregen les olors del territori amb les de fora: altres com jo, altres com l'Amic, el quitrà, els camions i tot allò que no conec més que com una ombra, com un pressentiment hereditari. Rosego la llonganissa. L'Amic, a la taula, no mira cap a mi. Deixo el que queda de l'embotit i reviso el perímetre del jardí: l'heura amarga, la font que només acumula pluja, les joguines de plàstic de quan encara venien els amics Petits. Hi ha marques de dents, les meves, i floridura. Brillen dessota el banc com roses en una tomba. Res no ha canviat des d'ahir, i tot ho ha fet. Segueixo l'inventari: dos caragols, un enorme llimac abandonat per la fosca, molles de pa, formigues, plomes de coloms i gavines, pèl blanc de l'Enemic, més burilles, ossos a mig enterrar de l'últim parell d'anys. La majoria de les flors de l'Amiga no han tornat, i ara la menta va devorant el parterre. La resistència minva amb cada hivern: els capolls tí-

mids de les violetes, hortènsies vinclades als testos més grans, i un roser que l'Amic preserva. Quan els Petits ja no eren tan petits, l'Amic els regalava les primeres roses, immenses, quasi obscenes, impregnades de les llums germinals de l'any. D'això ja fa temps, però, i ara es marceixen sobre tiges massa primes, acumulant les migdiades d'abelles i abellots.

El jardí és limitat. El sol segueix suspès de la mateixa teranyina i ja he acabat el reconeixement. Comença a fer calor —la gespa humida emana aromes roges, íntimes, i tinc la sensació d'haver oblidat alguna cosa. Dono voltes sobre mi mateix fins a cansar-me. Ara l'escalfor dins meu reflecteix l'escalfor de fora —crema el pèl, cremen les potes, crema el blanc de les parets de la casa. M'acabo la llonganissa i torno a la taula. L'Amic ja ha acabat, i ara em rasca dessota la barbeta. Hi ha alguna cosa fora de lloc, però —una olor que no reconec, amarga, que embassa l'interior dels seus canells. Li llepo els dits i també el gust està alterat, saturat de cristalls i degradació orgànica. Bordo baixet, un xiulet agut que amb prou feines passa de la gola. No m'agrada aquesta olor, no m'agrada aquest gust, no m'agraden els espectres lletosos al fons dels ulls de l'Amic.

—Què passa? Eh? Que et queixes? —ho diu somrient, agafant-me el musell. Normalment acceptaria el joc, però l'olor s'intensifica i bordo altre cop, ensenyant les dents—. Ea, ea, què passa, noi?

No puc explicar-ho. La por se'm caragola a l'estómac, ocupa l'esòfag —com la menta, com la floridura, com la pols als racons, com les cremades sembrades pels llençols, com les burilles en catifes i mobles, les ditades en fotografies antigues. Bordo altre cop, un gemec llarg, però l'Amic no torna a preguntar-me què passa. L'olor és terrible, ara, una obstrucció, un coàgul, i quan l'Amic s'agafa fort el pit, quan fa un soroll ofegat, quan em mira amb els ulls brillants com bales de vidre, només puc udolar i llepar-li la cara. Aconsegueix no caure de la cadira, sinó seure a terra,

amb els dits garratibats encara a mig joc, a mig gest. No sé què passa i no sé què fer —només l'olor, i la primavera denudant la carn, i l'Amic que em mira i no parla, i la saliva que se li escapa pels costats dels llavis, i un lladruc que li neix al pit i no arriba a la boca. Li llepo les mans, li llepo les galtes, i no respon. Udolo, udolo tan fort que deixo de sentir les pulsacions de l'aire, però l'olor només es dilata, fins a ocupar-ho tot, fins a velar-ho tot. M'arrauleixo contra l'Amic, contra el pit, contra la panxa dura de conduir tràilers, contra la pinta encara a la butxaca de la camisa, contra l'escalfor i l'olor d'all i de colònia amarga. S'esvaeix, ja. S'escola cap al terra, cap a les rajoles calentes. Bordo fluixet. Em posa la mà sobre el cap i ja no torna a aixecar-la.